

– максимального залучення населення до прийняття управлінських рішень, сприяння розвитку форм прямого народовладдя.

Начеб-то ця Концепція досконала та ефективна на перший погляд, але можуть виникнути труднощі при її реалізації. На мою думку, досить тривалим процесом буде зміна адміністративно-територіальних одиниць на регіони, райони, громади. Адже даний варіант є новинкою для нашої держави. Можна зробити висновок, що дана зміна тягне за собою ж і реформування самих ОМС, їх повноважень та функцій. Тобто, довготривалим може виявитись процес адаптації суспільства до цих змін. Якщо розглянути функції нових ОМС, вони вдосконалені та більш обдумані ніж раніше. Більше влади надається нижчим органам які на місцях точніше бачать проблеми та знають питання їх вирішення.

Отже, нова концепція розвитку є досить перспективною. Будемо надіятися, що влада буде підтримувати та скоріше реалізовувати нові напрямки розвитку політики в органах місцевої влади. Адже місцевим адміністраціям дійсно потрібні зміни та нові кадри.

Особливості форми державно-територіального устрою України перспективи реформування

Турова Є.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС *Кулик Т.О.*

Актуальність теми полягає в тому, що нині Україна потребує кардинальних змін, зокрема це стосується і державно-територіального устрою.

Метою є знаходження правильного рішення щодо подальшого територіального устрою України. Історія знає чимало форм державного устрою. Уже в стародавній Греції відрізняли монархію від республіки, автократію від демократії, хоча й ґрунтувались вони на рабстві.

Під державним устроєм розуміють спосіб поділу території держави на певні складові і розподіл влади між державою та її складовими. Є два основних типи такого устрою: а) унітарна держава - це політичне утворення, політично однорідна держава, адміністративно-територіальні одиниці якої не мають власної державної влади. У ній діє єдина конституція і єдине громадянство. Всі органи та гілки влади утворюють одну систему і керуються єдиними правовими нормами (Білорусія, Данія, Швеція та ін.). Деякі унітарні держави (Іспанія, Україна та ін.) включають ще й автономні утворення; б) федеративна держава - це політичне утворення, у якому відносно самостійні структури, що здійснюють самоврядування в межах розподілених між ними і союзними (федеральними) органами влади повноважень. Члени федерації мають власні законодавчі й судові органи влади, конституцію, в межах якої можуть приймати свої закони (Мексика, США та ін.); в) конфедерація - політичне утворення, у якому незалежні, суверенні держави об'єднуються для вирішення певних проблем (економічних, соціально-політичних та ін.) [2, с.609].

Відповідно до статті 2 Конституції України, Україна є унітарною державою[1.ст.2]. Це означає, що територія України у межах існуючих кордонів є цілісною і недоторканою, що складові частини цієї території перебувають в нерозривному взаємному зв'язку, відзначаються внутрішньою єдністю і не мають ознак державності, як це властиво складовим частинам, скажімо, федеративної держави.

В Конституції України вживаються два терміни – територіальний устрій (так само називається відповідний (IX) розділ Основного Закону України) та адміністративно-територіальний устрій. Територіальний устрій України, відповідно до статті 132 Конституції, ґрунтується на засадах цілісності та єдності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості соціально-економічного розвитку регіонів, із врахуванням їхніх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних та культурних традицій.

Проте у зв'язку з останніми подіями, які сталися в Україні питання децентралізації влади стало дуже актуальним. Потрібно розуміти, що сама по собі децентралізація не є ознакою ослаблення центральної влади. Децентралізація – це, швидше, ефективний інструмент покращення якості управління державою і фінансовими потоками. Децентралізація є одним із фундаментальних принципів системи державного управління розвинених країн. Біля її витоків лежить гіпотеза теорії менеджменту про те, що звуження кола завдань призводить до підвищення якості їх виконання та покращення результатів роботи[3,с.18]. Нинішня ж система управління в Україні сприяє диктаторським схильностям центрального уряду та придушенню політичної конкуренції. Це стало причиною рекурентних криз, які розв'язуються через революційні події. Україна потребує правильних інституційних змін, а напрацьовувати їх потрібно із широким залученням громадян та експертів в Україні.

Саме тому в Україні стартувала адміністративна реформа з децентралізації влади. Запропонований Президентом України Петром Порошенко проект змін до Конституції України, який передбачає децентралізацію влади, є першим кроком до нових реформ, зокрема місцевого самоврядування. Саме такі зміни будуть ефективними для України. Країна сильна тоді, коли в кожній громаді є лідер, який має авторитет і чия позиція представлена у політичній системі держави. У системі, де в Конституції передбачено делегування вагомої частини влади демократичному місцевому самоврядуванню, обрані місцеві лідери будуть зацікавлені у збереженні конституційної системи, зокрема, тому, що це є запорукою продовження їхніх повноважень. Такі лідери зможуть також забезпечити підтримку політичної системи значною частиною місцевого населення і, якщо буде потрібно, протистояти тиску зовнішнього ворога.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 30. – ст. 2
2. Конституційне право України. // За редакцією В. Ф. Погорілка. - К. Наукова думка. - 1999. - С. 609-675
3. Новик В. П. Формування адміністративно-територіальної структури України: історичні реалії та сучасні проблеми // Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України. – 2004. – Випуск 2/2004. – С. 18 – 32.